

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Beneficia Vetera Et Nova, Divæ Virginis Dittelbacensis

Sang, Eucharius

Wirceburgi, 1607

Capvt XVII. Vir, morbo Gallico laborans, sanatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64129](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64129)

inuocant; & votiuam ad ipsum sacellum Marianū peregrinationem addunt. Audiuit vota precesq; Deus, ac Diua. Morti quàm vitæ vicinior, mentem recuperat; votumq; inaudiens sui causa emissum, probat; & integrè, verbo vno, conualefcit; nec vulneris alicuius in eo apparet cicatrix. Sanus ergò ac latus, altero, à vulnere accepto, die, Dettelbachium proficiscitur, illicq; salutis suæ agnoscit & prædicat auctorem. Fuêre miraculi testes, Conradus Canobij Antistes, Procurator item peni, alijque loci incolæ. Ad hæc quid improbi? Ringuntur. Intimè gaudent boni. Hos imitemur; & perenne per Diuam, à DEO, petamus gaudium.

Finiet iam vetera domicilij Mariani Beneficia, Vir morbo Gallico deformatus. Inter vasa namque aurea, & terreum subindè abacum exornat.

CAPVT XVII.

Vir, morbo Gallico laborans,
fanatur.

ANno M. D. XI. non procul Forchemio, in pago Eckelshaim, vir quidam, Martinus nomine, morbo Gallico inficitur. Sed quis ille morbus & vnde? Maioribus nostris, nec visus, nec cognitus. Lues est, qua caput, & barba depilari solent, faciesq; mirum in mo-

dum

dum deformari. Enatis in corpore bubonibus, corrumpuntur & exeduntur viscera; & nisi mox adsit medici manus, serpit malum, & adfert interitum.

Inter Europæos, huius contagionis originem, gens una in aliam deriuat. Morbum Gallicum, dicunt Itali: Galli, Neapolitanum. Afri, Hispanicum. Ex nouo orbe in Europam missum, peritiores opinantur in hunc ferè modum. Cum ad oppugnandam, in Italia, Neapolim, omnium penè gentium & nationum confluerent milites, nec à venere, infixis ipsi visceribus vitio, abstinere, corporum libidinoso contactu, vis luis istius ita inualuit, sumpsitque incrementa, vt intra Italiam haud constitit: sed in Hispaniam, Galliam, & Germaniam, cum venere, sese effuderit.

Hac igitur, vt antè commemoratum, Martinus, fædè contaminatus, iacuit multo tempore æger; omni propemodum membrorum vsu destitutus. Angebat miserū haud dubiè; quod nec promptè, nec alacriter satis, quemadmodum alijs in morbis fieri solet, secū homines conuersarentur. Sed quid mirum? fœdus aspectus corporis, & fætor è carne corrupta promanans, accedentes subito abstraheret. Humana igitur arte cum morbus non curaretur, Numen æger cogitat & implorat, Deiq; vouet Parenti, si à turpi & diuturno morbo curetur, se sacellum Dettelbacense inuisurum, & aliquo etiam dono condecoraturum. Audit illa. Conualescit hic, summa plurimorum admiratione. Votumque lætus exequitur.

Veterum Beneficiorum alia multa, lubens præmittimus; nam satis iam Numen Agnoscimus, & tuæ, ô DEI Mater, beneficentiæ copiam. Videmus sat superque exornatum Domicilium tuum æuo superiori. Noua in posterum Beneficia intraque annos non ita multos collata, ope tua freti, recensēbimus. non alio fine, Numen testamur, quàm vt, quicquid ob Religionis in Germania dissidium, de fama & existimatione tua est detractum, sic etiam modo aliquo restituatur. Deinde, vt qui antehac ad synceriora fidei dogmata, hac in Diœcesi, reducti sunt, ampliùs in eisdem corroborentur, quique longiùs aberrant, & cæcutiunt, mira opera & supra naturam cernentes, clausos oculos aperiant, & ad Ecclesiæ gremium, meliori lumine illustrati reuertantur.

SEQVNTVR

BENEFICIA NOVA
SEV RECENTIORA.

CAPVT XVIII.

Mulier à Cacodæmone
liberatur.

DIVA Virgo & DEI Mater, vim & virtutem suam, non minùs in dæmonibus pellendis, paucis abhinc annis, quàm ægritudinibus curandis, æuo superiori, palam ostendit.